

NIELS E. NIELSEN
LYKKENS
SMED

Science Fiction Cirklen

Lykkens smed

Niels E. Nielsen
Lykkens smed

Med efterord af
Niels Dalgaard

Science Fiction Cirklen

Niels E. Nielsen

Lykkens smed

Udgivet 2020 af Science Fiction Cirklen

www.sciencefiction.dk

Copyright © 2017 Science Fiction Cirklen og bidragerne

Efterord af: Niels Dalgaard

Omslag: Manfred Christiansen

Sats & layout: Carl-Eddy Skovgaard

Sat med Times New Roman

1. PDF-udgave 2020 (trykt udgave 2017)

ISBN 978-87-93233-69-0 PDF

1. kapitel

Det regnede.

Den silende oktoberregn gennemblødte langsomt hele det sovende land. Skyerne slæbte udmattet deres byrde af vand lavt hen over jorden. Det havde regnet siden om aftenen, og selv nu mod morgen plaskede det stadig jævnt fra stråtaget på smed Hestskos hus på Smedebakken ved fjorden. Dråberne duppede sagte på ruderne. Regnen lagde øret til – jo, nu slog smedens stueur seks, afmålte roligt sine metalklange i stuens stilhed. Nu skulle smed Hestsko op.

Og næppe var det sidste slag dirret bort i mørket, før et vækkeur snerrede. Den sagtmødige bassnorken i sovekammeret tonede over i en brummen, en omtåget protest mod at miste morgens sidste søde søvn.

”Åh ja ... hrmm ...”

Lyset slog sit klare øje op bag ruderne. Man så en stor senet hånd glide ned fra kontakten ved sengen. Neglen på pegefingern var deform, groet sidelæns ned i kanten; klemte engang i drejbænken, da Ole var yngre og stod i lære hos sin far, salig Per Hestsko – et pinagtigt uheld.

Hånden svævede et øjeblik ubestemt i luften, smuttede så atter ned under dynen. Fyren væltede sig trægt dernede i sengevarmen. Kom han, eller kom han ikke?

Et par solide, langtåede ben skuttede sig frysende til syne, fulgt af en svær prygl i blåstribet pyjamas. – Hå, ja! Hovedet med det strittende, lyse hår strejfede loftsbjælken. Garderhøj var han, smeden, med tunge skuldre og endda lidt duknakket. – Åh, hå! Et flyndergab åbnede for brede hvide tænder. Han gnubbede sig i øjnene, plirede.

Pæne øjne for resten, blå som havis i sol, endnu en smule drengagtige, skønt de havde kikket ud i verden i 35 år og i grunden skulle være blevet triste og gamle som alle andre øjne. Men de

havde bevaret ligesom en rest af den oprigtighed, der stammer fra den sjældne gave, et enfoldigt hjerte og en retsindig sjæl må siges at være.

Smed Hestsko hev de veltjente holmensbukser på, stak i en blå arbejdsjakke og gik ud i køkkenet, hvor han prøvende rystede kaffekanden – jo, der var en sjat tilbage fra i aftes. Han anbragte kanden på den elektriske kogeplade, tog en kop ud fra skabet, smurte smør på en kvarttommes skive rugbrød; og så nød smeden, betænksomt gumlende, dagens første hjertestyrkning.

Hvorfor gik smeden nu så alene og tullede i den årle morgen? Burde hans husbestyrerinde, frk. Hansigne Sivius, ikke have tilberedt ham dette for hjerte og nyrer så vigtige første måltid? Tjo ... hun gjorde det altså ikke, og årsagen stod skrevet med syrlige runer i smedens store ansigt, i den lange tålmodighedens fure, der drog sig ned om hans stubbede mundvig – hun havde sat sig på ham, sat sig uafrysteligt med hele sin vævre, ferme, lidt skarpkantede person.

Og ingen af den gamle Hestskoslægt var ellers sådan skabt til siddeunderlag, lutter håndfaste smede, som de var. Det kom sig nok sådan, at Sivius ville være smedekone og gik lidt hårdt til fyren, undervurderede hans modstandskraft. Han havde nemlig drømt i sin ungdom, denne smed, og drømme er sejlivede som ukrudt. Han havde drømt om at berejse verden i gylden frihed, opleve eventyr, valse ud over den fagre jord. Men så døde hans mor, mens han var soldat, og gamle Per Hestsko, faren, fulgte, som det kan gå, sin livsfælle i hælene.

Men på dødslejet gav han hjemmet, som havde været i Hestskoslægtens eje i 250 år, til sin søn, den næste smed i rækken. Nu var det Oles tur, mente den gamle, og Ole mente vel så. Hjemmet skulle ikke til fremmede. Alt dette, udsigten fra Smedebakken over den blånende fjord, havens gamle træer, de lave stuer, den lille jordlod bag smedjen, var som en del af ham selv, mærket og rørt af de gamles hænder. Han kvitterede flyvegrillerne, om også det sved. Hverdagen er tiest stærkere end drømme.

Men da en kvinde fattedes i huset, holdt Sivius sit indtog; en lille, væver kvinde, Hestskos jævnaldrende, af uvis herkomst, med mange trange år gemt bag vagtsomme grå øjne – så værst var hun nu ikke, et jern til at bruge næverne. Huset var som blæst, maden

god, og pengene strakte hun langt. Ja ... de havde jo skottet til hinanden, de to enlige, også været i seng sammen, naturligvis, eventuelt ægteskab. De manglede hinanden.

Men så vendte det sig helt akavet for smeden og hans kvinde. Hun rejste sig klarøjet fra sengen, følte sig straks gift, begyndte at herse med ham. Bruge skrå måtte han ikke, rense negle skulle han, klæde sig om til aften, hist op og her ned, og så rejste han børster, følte sig indeklemt som en husmand på halvanden tønde land. Gifte sig med hende? Hm ... ikke på de vilkår. *Han* skulle ikke under pissen! Hun burde have lagt trensen varsomt på, selvfølgelig, som man gør med en håndsky plag. Nu tværede han, den stærke smed, lod tiden gå, lod hende bære sig sur og hvas på skuffede gifteønsker, hm ...

Og det blev hårdt mod hårdt. Han nægtede hende, hvad hun begærede mere end den evige salighed, et hjem, tryghed, børn; ting, hun aldrig havde kendt. De slog gnister mod hinanden som to flintesten.

Og årene gik. Hun blev hos ham, holdt i grunden af sin stædige, blåøjede smed. Bare dette giftekompleks forbitrede hende livet. Og han sagde hende jo heller ikke op. Dels passede hun ham punktligt med mad og mere. Selv hendes seng stod ham åben i ny og næ. Og dels var han øm i samvittigheden. Han burde gifte hende, som det stod sig an, men – han kunne nu ikke li' at blive herset med, ville have lov at tro, at han var fri, at livet en dag forærede ham et eventyr, noget sælsomt, der kunne farve resten af livet med en glans af minder.

Så tosset var han, den smed!

Men med årene blev de jo ældre, de to særlinge, der hverken kunne skilles eller komme rigtigt sammen. Sivius skræppede ad ham; han mulede i sin smedje, så ind i essens flammer med blå, lidt trætte øjne. Hvorfor var livet ikke eventyr og lystighed, men kedsomhed og gråhed? Måske burde han alligevel tage det sidste lille skridt, gifte sig med Sivius, få fred i huset og i hjertet? Var han ikke snart for gammel til at drømme om noget andet og mere spændende?

Tavs hamrede Hestsko på det glødende jern. Nej ... desværre, han var ikke for gammel, blev det vel aldrig.

Grublende kikker han ud i mørket bag køkkenvinduet. Et værre møgvejr! Han tømmer koppen, og fumler sin gamle snadde frem. Da han har fået fyret op i den, sætter han koppen hen ved vasken, tørrer krummerne af bordet med karkluden – dresseret, blot ikke tæmmet – og lunter ud.

På gårdspladsen mellem smedjen og stuehuset krydsede han øvet ud og ind mellem skramlet, som ventede på hans hånd – en udslidt møgbør, et par harver, der skulle optandes, en roeskærer med knækket kniv; ikke store sager. Kunderne var blevet sært trevne på det sidste. Nogle gik til andre smede.

Han greb en harve med hver hånd, slæbte dem gennem mørket hen til smededøren. Åh, han vidste det nok! Visse folk skumlede over det udeblevne gitemål, og den slags skader søgningen. Men pokker heller! Han gik til sognefoged med Sivius, når det passede ham, og det var ikke tilfældet før hun bedrede sig, det rivejern.

I smedjen tændte han lyset, tog skødeskindet på, smøgede ærmerne op, rodede liv i den lille dyng gløder, han aftenen før omhyggeligt havde begravet i essen. Så satte han knivafbryderen til, og den elektriske blæser sendte syngende luften gennem kullene. Ilden lukkede et øje på klem, vågnede af blundet dernede under slagterne, åd, trivedes, begyndte at buldre. Han slukkede sparsommeligt lyset, nøjedes med luernes røde skær, der lystigt hoppede rundt i den gamle smedje, forgyldte det sorte loft, jog skyggerne om bag boremaskinen, gnistrede i hårene på smedens kraftige arme.

Han valgte et stykke stangjern af dyngen i krogen og tog fat på at smede harvetænder. Det gik handigt! Otte smedegenerationer stod bag drevet i hans arm. Ambolten klang vidt ud i den tidlige morgen. Bing! Bing! *Bi-ing!* Den tunge hammer fladede det glødende jern, krummede det, spidsede det, vips, var der en harvetand.

Og ruderne lyste rødt i den ensomme smedje deroppe på bakken nær alfarvej. Ildskæret bredte sig langt ud i regnen og mørket, sendte purpurstriber mod himlen. Af og til sås smedens kæmpestore skygge bag ruden.

Hestsko smedede!

Da han havde arbejdet sig varm og rørig, tog han et pusterum. Piben var gået ud, og han ønskede at hvile armene lidt på

halvdøren, kikke ud i regnen, se det første grå lys sive trægt gennem de våde skyer. Morgenen havde for ham altid været dagens bedste tid. Man vidste ikke, om den indvarslede mærkelige hændelser, nye oplevelser. Han havde drømt mange drømme i de tidlige morgener med armene hvilende på halvdøren.

Men denne morgen syntes kun at forjætte væde, dis og halvmørke lige til aften. Han sugede langsomt på piben. Mutheden bredte sig over det store, venlige ansigt. Øjnene spejdede uden nysgerrighed op mod den første gråning. Nej – intet ville ske. Hverdag var hverdag. Man havde at smede, hamre, bore, beslå. Man var et halvgammelt fæ, at man ikke kvittede ungdommens griller, slog sig til tåls.

Han skutede sig, bankede piben ud med et slag mod træskohælen, skottede endnu en gang op mod den regngrå dagning, vendte sig sindigt mod den flammende esse.

Og standsede på halvvejen. Var det en funke fra ilden, der endnu dansede for hans øjne, en spejling af en gnist? Eller?

Han snurrede rundt, greb om halvdørens kant med sine sorte næver, spejdede – Jo! Han hev efter vejret. En lysende grønlig stribe kløvede lynsnart gennem de lave regnskyer, buede sig, jog brat til siden, gik tættere på jorden. Hele egnen om Smedebakken lå badet i et ujordisk, flimrende skær, en grønlig spøgelsesbelysning fra det farende deroppe. Det var som månelys, og dog ikke som månelys – måske som månelys ser ud på Saturn.

Han stønnede af ophidselse. Naturligvis læste han aviser, hørte radio, vidste god besked med flyvende tallerkener og slige forunderlige foreteelser. Og i modsætning til mere indtørrede sjæle troede han på dem, fordi hans urolige natur hungrede efter det uvante; men set fænomenerne havde han aldrig, til sin store fortrydelse. *Alle* andre lod til at have set de luftige manifestationer, han ikke.

Men nu – det grønne lysspor skar sig gennem skyerne, syntes at kredse i en cirkel med Smedebakken som centrum. Skyerne veg, hvor det gik frem. Smalle blå striber himmel tittede igennem et øjeblik, forsvandt så igen. Smeden rørte sig ikke, men hans øjne tindrede. Det ujordiske grønne skær faldt hen over hans ansigt, jog bort, kom igen. Den faldende regn funkede i prægtige regnbuer, hvor lyset skar ned. Var det ... kunne det være ...

Pludselig flakkede det grønne lys ikke mere, blev konstant og ubevægeligt. Smedebakken lå under en mærkelig, smaragdgrøn lyshvælvning. Hestsko rev halvdøren op, fór ud i regnen, gloede op. Ret over huset, måske et halvt hundrede meter oppe, svævede en kæmpe stor, rund tingest. Den stod ubevægelig og lyste med en mild, forårsgrøn glans. Fire skarpere, grønne stråler udgik fra tingestens bund og ramte jorden i en kreds rundt om smedjen ligesom en slags støtteben, der holdt fænomenet oppe. Regndråberne faldt gennem disse støtteben som funkende diamanter.

Smed Hestsko stod som lammet ved hushjørnet, med nakken godt tilbage – det er minsandten en boble! fór det drenget gennem ham, en vældig sæbeboble, blæst af en kæmpe! Og sammenligningen var måske ikke så ringe endda. Den runde genstands skal syntes halvt gennemsigtig, og sære farver, dansende varianter, gled langsomt omkring i materialet, cirklede og snurrede som farverne i bobler af sæbevand; blodrødt, irgrønt, okker, isblåt, ujordiske toner, som han aldrig i sit livs dage havde set mage til.

Efter et øjeblik forløb – der var næppe gået 20 sekunder siden den første lysning kløvede skyerne – syntes boblen deroppe at synke nedad. De skarpe støttelys blev kortere og bredere, begyndte en stylteagtig, drejende dans omkring smedjen. Nærmere – nærmere. Sved og regn drev ned ad smedens kinder. Han turde næppe ånde. Sæt skidtet satte smedjen i brand! Nå, taget var vådt af regnen. Det gik vel. Ellers pokker med det!

Den farvestrålende fremtoning sænkede sig majestætisk og ganske lydløst mod jorden. Nu var den kun 20 meter oppe, nu 10 ... nu rørte den grunden midt på den lille jordlod bag smedjen, en snes favne fra huset. Støttestrålerne forsvandt. Det milde, grønne måneskær blegnede. Men kuglen vedblev at lyse i sit fantastiske farvespil.

Smeden var, så han dirrede; dels af rædsel, dels af ubetvingelig nysgerrighed. Dette var eventyr! Mon bæstet eksploderede? – Måske var det et nyt russisk raketvåben, en flyvende atombombe. Eller måske snarere et amerikansk fjernstyret projektil? Man vidste jo aldrig! Hvad skulle det ellers være? For det kunne da ikke være fra – fra *Mars*?

Kunne det?

Tøvende gik han et skridt frem. Hvis han nu blev slået ihjel? Mon Sivius ville savne ham? Mon? Og så blev de nye harvetænder aldrig færdige! Åh ... skidt med Sivius og harvetænderne! Hvis han som det første menneske på Jorden fik lejlighed til at trykke nogle vaskeægte marsboere på næven, så agtede han at holde sig til!

Han drog vejret dybt, gik med faste træskofjed hen til den lysende kugle. Allerede på afstand mærkede han varmen. Kuglen lusede velsignet i den rå oktoberslud; ikke en bidende, farlig hede – mildt og velgørende som en sagte flammende pejs. En dejligere varme havde han aldrig mærket.

Helt tryk standsede han lige ved kuglens buede væg, der rejste sig over ham som en udhængende klippe. En tid stirrede han fortryllet på de lebedige farver, der snurrede som små malstrømme inden i glasset – hvis det var glas. Så løftede han hånden, og bankede taktfast på kuglen, tap, tap-tap! Nu lukkede de vel op derinde, tænkte han enfoldigt.

Først skete der ikke andet, end at farverne pludselig strålede sammen mod hans kno, ordnede sig i sitrende vifter ud fra stedet, hvor han slog an. Og kuglen sang ganske dæmpet, en lys, spinkel klang som ædelt krystal, en tone af glæde og forår ud i det triste, jordiske efterår. Smeden blev helt glad ved at høre den. Dette var bestemt ikke en uhyggelig, morderisk atomraket! Snarere, som hans første tanke var, en kæmpesæbeboble, et legetøj for lystige, opfindsomme sjæle.

Tap, tap-tap! Atter bankede den uforsagte smed på kæmpekuglens skal, atter stimedede forunderlige farver sammen om hans kno som levende, nysgerrige væsner. Atter sang kuglen om forår og glæde, dirrede sin sprøde spilledåsetone ud i den klamme fjordvind.

Kom de ikke snart? tænkte han forventningsfuld. Hvem der kom, skænkede han ikke en tanke, om det nu blev mareridtsagtige H. G. Wells-edderkopper, luftige tågefantomer, eller måske dystre russere eller højrøstede amerikanere. Han følte sig tryk og opstemt. Det var, som om en særegen påvirkning udgik fra den lysende og varmende kugle, en aura af humør og venlighed.

Tap, tap-tap! For tredje gang bankede han på den himmelsendte kugle, for tredje gang undredes han over de dirrende, levende

farveekspllosioner derinde. Så følte han med flad hånd på kuglen. Den var kølig og glat, slet ikke varm. Den mærkelige lunende og opkvikkende udstråling bestod altså ikke af varmestråler, var ikke af kendt karakter. Hvor mærkeligt! Hvor spændende!

I det samme brast kuglens skal ud for ham, eller rettere: Den opløste sig til en lille regnbuesky, der muntert svævede op i regnen. Et rundt hul viste sig, oplyst indefra af et dæmpet, varmt rødgyldent lysskær. Han stirrede derind, fattede ikke ganske, hvad han så – et rum, vægge, loft? Der var ingen skarpe grænser, kun flydende skygger, et område, der eksisterede på sælsom, ikke absolut håndgribelig maner.

Noget rørte sig derinde i de konturløse rum. En høj, smal skikkelse kom til syne i hullet. Den havde arme og ben, konstaterede Hestsko, og et ansigt med en bred mund og enorme, grønne øjne, hvori der dansede små funkende gnister, ligesom tusinde skælme. Håret, for det smalle hoved havde hår, var meget lyst og let, næsten som selvløsende spindelvæv, der viftede for den jordiske vind. Også klæder havde væsnet på, men ikke klæder, smeden nogen sinde havde set mage til; en tætsluttende dragt af et blødt materiale, ikke glas, ikke silke, ikke skind, vekslende af farve, antagende alle mulige nuancer, snart lyst blå, snart uldagtigt og mørkt, snart halvt gennemsigtigt. Hestsko blev hed i hovedet. Det var en kvinde, så han, en kvinde med smalle, runde hofter og blødt buede bryster!

Lige meget, han kunne ikke stå her og glo som en kat på en nyfødt fugleunge. Han måtte byde dem velkommen.

”Go’dav,” hilste han djærvt, og rakte hånden frem.

”Gou-dav,” svarede den anden famlende. Stemmen var melodisk, blødt klingende over de uvante betoning. En hånd blev rakt frem, berørte smedens ganske let. Den var smal og meget lang, havde seks fingre med rosenfarvede negle, nemlig fire mellemfingre, og to modstillede tommelfingre, en på hver side af hånden.

Tre andre høje, smalle skikkelser var dukket op bag den første, kikkede nysgerrigt over dens ... eller hendes ... skulder. Smeden smilede bredt. De smilede straks igen og viste deres fejlfri, perlemorshvide tænder.

”Hop bare ud!” opfordrede han venligt, og viste indbydende med hånden. De forstod ham, hoppede én for én ned i den opblødte muld. Deres bevægelser var lette og smidige. De vaklede en smule, som for at finde en ny ligevægt, vænne sig til en fremmed gravitation.

Der stod de så, fem levende væsner ved en lysende kugle, midt på en mudret pløjemark – den sorte smed i sit skødskind, og de spinkle, forunderligt klædte fremmede.

Et øjeblik kikkede parterne nysgerrigt på hinanden. Der var to mænd og to kvinder, konstaterede Hestsko, ikke påfaldende forskellige fra jordiske mænd og kvinder, men dog umiskendeligt særegne. Deres hele statur var smallere, lettere, end den jordiske. Mændene røbede sig ved det lidt mere bastante kæbeparti, og de lige skuldre; kvinderne ved de blødere rundede, skrå skuldre, og de fine opadstræbende buer, som brysterne tegnede under det lette stof. Alle var de høje og langlemmede, flere tommer højere end smeden, der ellers ikke hørte til de små; og alle havde de disse enorme, grønlig øjne, hvori lysende skælme dansede omkring, og dette gyldne, silkefine hår. Marsboere eller ikke; mennesker var de, eller dog så lig mennesker, at de i jordisk klædebon næppe ville stikke påfaldende af fra skabningens herre.

”Trist vejr!” Han smilte tillidsfuldt. ”I kommer langvejs fra, kan jeg tænke? Det skulle jo være solskin, når vi får så sjældent besøg!”

Han lo småt, ventede ikke et forståeligt svar, eftersom disse himmelfaldne fremmede jo sikkert ikke forstod mennesketale, endsige dansk. Alligevel syntes han allerede svært godt om dem. Netop sådanne letvindte lyse skabninger kunne han komme ud af det med. Sproget betød mindre. De havde vist sig i stand til at smile og le, og det var mere, end mange andre kunne.

”Slet ikke – et herligt vejr,” svarede kvinden, han først mødte, til hans umådelige forbavselse på et famlende, fremmedklingende, men ganske forståeligt dansk, der dog i sig rummede reminiscenser fra flere andre jordiske sprog. ”På Mars har det ikke regnet i syv hundrede år. Det er vidunderligt igen at mærke dråbernes fald ...” Hun fangede regnen i sin åbne hånd og lo klingende.

”Hva’?” Smeden stammede i det. Tusind spørgsmål trængte sig på. ”Taler I dansk? Er I fra Mars? Og hvordan kan I huske regn,

når det ikke har regnet hos jer i syv hundrede år? Og hvorfor landede I netop her? Og hvorfor ...?”

Han måtte tie over for gådernes mangfoldighed, helt omtåget af undren. ”Jeg forstår ingenting,” mumlede han.

”Det er ganske simpelt,” begyndte pigen at forklare. ”Vi blev udsendt fra Mars for halvfjerds år siden for at udforske denne klode, og lige siden har vi kredset om jeres planet. I begyndelsen måtte vi nøjes med det, vore teleskoper og måleinstrumenter fortalte os, senere opfangede vi radiosignaler og fandt ind på de jordiske senderes bølgelængder. Siden har vi, ved at lytte dagligt, lært adskillige jordiske sprog. I forhold til de marsiske syntes de os simple, næsten primitive; lette at lære. Vi har nu erhvervet os en vis indsigt i de jordiske forhold, skønt der naturligvis endnu er meget, vi ikke forstår!”

”Javel ...” mumlede smeden. Gåderne var både flere og færre end før. ”Jamen, syv hundrede år ...” Han så på de lette, smidige skabninger. Deres hud var uden rynker. De smilende øjne vidnede om ungdom og glæde, snarere end om oldinges træghed. Og dog ... han mødte pigens blik, der lovpriste regnen. Hendes dybe, lysende øjne så roligt ind i hans. Visdom og glæde, erfaring og nysgerrighed blandedes i deres grønne dybder, som disse ting aldrig var parret sammen i jordiske øjne. Kun tiden, henskridende æoner, kunne fremelske så langsomt voksende vækster i et sind.

”Hvor gamle er I da?” Han løsnede med besvær sit blik fra pigens, der lysnede ham helt ind i sjælen.

”Ingen af os er yngre end otte hundrede jordiske år!” Pigens stemme var ung og leende. ”Algenib der er for eksempel godt tretten hundrede år!”

Smeden blev lamslået. En så uhyre ælde, forenet med en sådan ungdom, var ikke til at fatte. Imens så de fremmede sig nysgerrigt omkring, som man jo gør, når man første gang sætter foden på en fremmed planet. Han, som pigen kaldte Algenib, og som altså var Gorm den Gamles samtidige, bøjede sig og krystede med velbehag den fede, våde muld i sin seksfingrede hånd. Pigen med den leende stemme begyndte nysgerrigt at undersøge smeden, ikke påtrængende, blot varsomt og videbegærligt. Han mærkede den lette, bløde hånd glide over sin kind. Hun rynkede på sin lille, velskabte næse, da hun følte hans daggamle skægstubbe, strøg

undersøgende over hans blå arbejdstøj, fik sort på fingrene fra hans skødskind, lo på ny. Han smilede genert, og fik hjertebanken. Dette her var noget andet end Sivius!

”Jamen, hvorfor landede I da nu?” spurgte han omsider. ”Og hvorfor lige her ved min smedje?”

”Vi landede, fordi vi ikke kunne lære mere ad radiofonisk vej,” svarede den anden marsmand adspredt. Han var ved at dreje nakken af led for at følge en måge, der ugideligt sejlede lavt hen over dem. ”I øvrigt var vi blevet trætte af at fare rundt og rundt om jeres klode!”

”Ja, i halvfjerds år ...” nikkede smeden. ”Det var sandelig også længe nok, skulle jeg mene!”

”Man fårer nu engang ikke hovedkuls ned på en fremmed planet,” lo pigen, der endnu intet havde sagt. Hendes stemme lå en kende mørkere end de andres, var mere hed og sløret. Hestsko så flygtigt, hvorledes hendes bryster spændtes under blusen. ”Først må man se sig en smule for, vænne sig til den ændrede gravitation og atmosfære!”

”Og vi valgte just dette sted til landing,” fortsatte pigen ved smedens side, ”fordi vi gang på gang i disse år har set dit hus ligge her på bakketoppen. Det lyste op mod os med sit røde skær, sendte os ligesom en hilsen fra den fremmede klode. Og så lå det ensomt. Vi brød os ikke om at lande ved en af jeres store byer. Vi har tit set, hvordan I stimler sammen, når der sker noget, og vi marsboere holder ikke af sammenstimlen og trængsel!”

”Javel.” Smeden begyndte at vænne sig til deres fremmedartede udtale. Desuden fulgte deres hænder ordene med udtryksfulde gestus, talte ligefrem et eget sprog. Farten omkring Jorden: En række langsomme cirkler i luften; vente og iagttagelse: En hånd, der svævede med vidt spredte fingre, som en spejdende høg; lytte til radio: Hånden hulet, lidt på skakke, som et opmærksomt lyttende øre.

Han sendte smedjen et blik. I hastværket havde han glemt at afbryde blæsebælgen. Ilden blussede på essen og sendte et varmt, rødt skær ud i regnen. Sandelig! Den gamle kasse så helt hyggelig ud.

”Mange gange i disse år har vi spejdet fra højderne ned til dig, når du lod ilden blusse,” sagde pigen med de fristende bryster. ”Og

vi besluttede, at vi engang ville ned og takke dig for dit røde signal til de fremmede!”

Smeden smilede lidt fraværende, tumlede stadig med disse uforståelige spand af år. Hvordan forklare disse tusindårige, at man kun var seksogtredive – nærmest et spædbarn.

”Det er nu nok min fars ild, I har set – og min farfars før den tid igen. Vi bliver jo ikke *så* gamle her på Jorden,” tilføjede han, nærmest lidt skamfuld.

”Hvor gammel er du da?” spurgte pigen med brysterne.

”Femogtredive.” Hestsko ønskede, at han dog i det mindste var halvfems.

Algenib brast i latter. ”Så vidunderligt ung ...”

Smeden rødmede heftigt. Pigen med de bløde hænder kom ham til hjælp. ”Algenib,” sagde hun irettesættende, ”du ved, at jordboerne endnu ikke har fundet livets serum. De lever næppe et fuldt århundrede!”

”Vist så,” indrømmede Algenib fredsommeligt. ”Men det lød nu komisk ... femogtredive!” Det klukkede endnu i ham.

Pigen med de bløde hænder smilede. ”Hør – vi kender ikke engang hinandens navne endnu. Der er alt for meget at tale om, når man besøger andre kloder. Jeg hedder Sheat,” oplyste hun, ”og er ekspeditionens leder og kærlighedspsykolog. Og Spica ...” hun nikkede mod den anden marspige, ”er vores specialist i seksualstatistik. Hun skal undersøge de seksuelle forhold her på jorden ...”

”Jaså ...” Smeden skottede til Spica.

”Algenib er ekspeditionens sagkyndige for fred og forsonlighed,” vedblev Sheat. ”Han glæder sig til at undersøge, hvor højt jordboerne står i disse kulturens grunddiscipliner!”

Smeden nikkede usikkert. ”Fred og forsonlighed ... hm ...”

”Og Markab er specialist i glæde. Han vil udforske, hvorledes I glæder jer selv og hinanden, hvordan I danser, hvor udviklet jeres ledes sans for humor er, hvad det, I kalder ”musik”, er for noget, og hvorfor den somme tider fremkalder glæde, somme tider afsky!”

”Disse fire specialer sætter vi højest af alle,” forklarede Markab ivrigt. ”Kærlighed, harmonisk seksuelt samkvem, fred og forsonlighed og glæde. På Mars ønsker alle at vide, om vi kan lære

noget af jordboerne i disse retninger ... hvad vi utvivlsomt kan," sluttede han belevent.

"Ja ... " Smeden betragtede dem en smule tvivlende. Nu kunne han begynde at skelne dem fra hinanden. Han så, hvorledes Sheats hår dannede et fnuglet lille pur i tindingerne, at Algenibs træk var en smule usymmetriske, men at hans mund var rolig og tænkso, at Markab var ilter i bevægelserne og en smule underfundig i tonefaldet, og at Spicas læber var røde og buede på en højt distraherende og aggressiv måde, som om hun evigt lå på jagt efter objekter, der kunne indføjes i hendes seksualstatistikker.

"Og hvad hedder så du?" spurgte Sheat efter en pause.

"Jeg? Undskyld! Jeg hedder Hestsko. Ole Hestsko!"

"Ou ... lee," gentog Sheat prøvende, "det navn kan jeg godt lide. Men hvorfor har du hår omkring munden? Har alle Jordens mænd det? Og kvinderne?"

"Af og til," svarede smeden lidt fraværende.

"Det er bare charmerende," kvindrede Spica. "Så, hvad hedder det nu? ... maskulint, ikke!" Hun hoppede let hen til smeden, slog armene om hans hals, kyssede ham hedt midt i stubbene.

"Skal vi sove sammen i nat?" spurgte hun ligefremt.

"Ja ... hm ... jeg mener nej," hakkede smeden konsterneret. Sheat kom ham atter til hjælp.

"Spica, husk, at jordboerne helst taler i antydninger," skændte hun. "Når de siger: "Er De optaget i aften, frøken?" så mener de faktisk det samme som du før!"

"Åh ja, det er også mere spændende på den måde," spandt Spica. Smeden mærkede hendes slanke, spændstige krop gennem det bløde, tynde tøj, hun bar. "Ou ... lee, er du optaget i aften?"

Hestsko rødmede mere end nogen sinde.

"Sel!" jublede Spica. "Han rødmer! Bare jeg kunne det," sukkede hun. "Men jeg kan mærke, at han gerne vil!" Hun trykkede sig ind til smeden på en måde, der fik ham til at fare sammen med et spjæt.

"Nej!" sagde han forarget og satte marspigen fra sig med to stærke næver om hendes smalle liv. Et øjeblik stod han og skumlede, huskede så på, at de var marsboere med helt fremmede begreber om moral og god tone.

”Hvordan kom I for resten ud af kuglen dér?” spurgte han for at komme bort fra det farlige emne. ”Jeg kan hverken se hængsler eller låse. Hvor er døren?”

”Fløj der ikke en farvet sky op?” spurgte Algenib.

Smeden nikkede desorienteret.

”Det var døren,” oplyste Algenib lakonisk. ”Vi omformer et stykke af kuglens skal til nye atomkonstellationer!”

”Nå, således,” svarede smeden begavet. ”Jamen, nu er skibet jo spoleret?”

”Nej,” lo Spica, der ikke lod til at bære nag over den tydelige afvisning. ”Når vi skal lukke, omformer vi blot en ny serie atomer og lukker hullet!”

”Hvordan kan I det?” Hestsko var levende interesseret.

”Ved hjælp af en ... en *zlaut*,” Sheat ledte efter et ord. ”En atomomformer, kunne man måske sige på jordisk!”

”I kender altså til atomvidenskab?” spurgte smeden.

”Vi har udnyttet atomkraften de sidste tres tusind år,” oplyste Markab, forskeren af glæde.

”Har I?” Videbegærets hellige ild flammede op i smeden. Her havde han chancen for med et slag at berige jordisk videnskab umådeligt. ”Kan I sådan ... lave alting om til noget andet?” spurgte han lidt vagt.

”Alting!” sagde Markab stolt. ”Kan I ikke?”

”Endnu kan vi kun lave noget om til ingenting!” Smeden tænkte på atombomben. ”Og jeg er ikke sikker på, at det fører til noget!”

”Vore instrumenter har i de sidste år registreret tiltagende radioaktive koncentrationer i de øvre luftlag,” Sheat skuttede sig. Nu mærkede hun nok alligevel, at det fugtige, jordiske klima havde sine skyggesider. ”Og det var en af grundene til, at vi besluttede at lande. Vi tænkte, at I måske endnu ikke ganske var klar over, at atomekspllosioner kan være temmelig farlige!”

Smeden ledte på ny efter svar. Der opstod en pause. Han mærkede fugtigheden sive ned ad sin nakke, og kom i tanker om sine værtspligter.

”Hør, værsgo!” sagde han ivrigt. ”Kom nu med indenfor. I står og bliver gennemblødte. Kom nu bare med mig, så skal vi have noget at leve af!”

”Tak,” sagde de i kor, hjerteligt og hurtigt. ”Det kan blive helt rart at få lidt afveksling i menuen,” sagde Markab. ”Personligt forekommer de marsiske specialiteter mig, efter ni hundrede og sytten års måltider, en smule for velkendte. At leve længe er ikke i *alle* henseender en fordel!”

2. kapitel

De belavede sig på at gå, men Sheat, lederen, standsede igen. ”Hvad med *Stjernebarnet*?” spurgte hun grundende.

”... *Stjernebarnet*?” gentog smeden undrende.

”Ja, skibet. Det hedder sådan!”

”Gør det?” Hestsko var noget pikeret. Her kom den første ekspedition fra Mars til Jorden, en helt utrolig begivenhed i menneskehedens annaler, og så hed deres himmelrakets *Stjernebarnet*! Det var en smule for pjanket, syntes han.

”Ja. Jeg tror, vi sender det op.” Sheat havde en lille grublerynke i sin glatte pande. ”Det er vist lidt ... opsigtvækkende. Tror du ikke, der vil blive sammenstimlen, Ou ... lee?”

”Masser af sammenstimlen,” sagde smeden.

”Uf!” Det gyste lidt i marspigen. ”Tror du, nogen så os lande?”

Hestsko kikkede langt ud i regntykningen. Landet lå som under en tyk dyne af vandtåge, og der var over en kilometer til Nedreby i syd. ”En og anden har måske nok set lysningen i skyerne, men kuglen dér har de vist ikke fået kik på i det vejr. Og folk på vejen er der jo ikke ...” Han fulgte vejens blanke asfaltstribe, til den tabte sig bag bakken ned mod stationsbyen ved fjorden. Ikke en sjæl var i syne.

”Ja, vi sender det op!” sagde Sheat energisk. ”Vi vil have lidt fred. På Mars sætter man fred og ro meget højt, Ou ... lee,” fortalte hun smeden.

”Man forstår det,” mente smeden, og tænkte på Sivius' rappe tunge.

Markab rettede en lille tingest, der nærmest lignede en forniklet lommelygte, mod *Stjernebarnet*. Lydløst, lynsnart, forsvandt hullet i siden. En gnistrende farvehvirvel, der langsomt drejede i ro, var alt, hvad smeden kunne se i den blanke skal.

Sheat strøg ærmet fra sit spinkle håndled. En lille, armbåndslignende tingest sad fastspændt der. Hun iagttog dens

blåligt lysende skive, hvor en viser sitrede uroligt over mærkelige cifre, talte så dæmpet på et sælsomt, blødt klingende tungemål. Få sekunder efter hævede kuglen sig blidt fra marken. Det brede, grønne lysspor stod som en søjle under den, uden varme, uden lyd. Det skiftede fra mørkegrønt til skærende smaragd, og som en strålende fuldmåne fór *Stjernebarnet* lige op i skyerne og forsvandt.

”Den fløj!” sagde smeden forfærdet. ”Må I nu blive her altid?” tilføjede han håbefuldt. Tanken om afsked med de fremmede var allerede blevet ham ukær.

”Vi kan kalde det ned hvor og når som helst på Jorden,” lo Sheat. ”Elektroniske robotter i skibet passer instrumenterne og styringen. De kan pejle vore radioimpulser og lande hos os få minutter efter kaldet!”

De begyndte at gå hen mod den oplyste smedje, æltende sig frem i den tunge muld. ”Hvor hurtigt går da sådan en tingest?” frittede smeden videbegærligt. ”Og hvad driver den frem?”

”Den kan runde jeres planet på en time,” drævede Markab koldsindigt. ”Og går endnu fire gange hurtigere i det frie rum. Den drives af lysets stråletryk!”

Smeden regnede i hovedet og blev svimmel. Jorden rundt var 40.000 km, så vidt han huskede, og fire gange hurtigere var – 160.000 km i timen! Han så vantro på Markab, men tav. Disse marsboere lod ikke til at regne den slags tekniske mirakler for noget videre.

”... *Stjernebarnets* aggregater omformer bly til lys.” Sheat smilede ad smedens stumme undren. ”Disse halvfjerds års flyvning har kostet os en klump bly så stor som dit hoved, Ou ... lee. Vi har nok til mange år endnu!”

”Har I det?” Hestsko tav høfligt med sine tvivl, havde endnu til gode at erfare, at marsboerne ikke vidste, hvad løgn var.

Marsboernes nysgerrighed var alt for stor til, at han kunne få dem forbi smedjen. De hilste ilden på den flammende esse som en kendt og fortrolig ven. Åbenbart kendte man også på Mars dette lysende, varmende vidunder.

Smeden så undrende, at deres klædning farvedes i ildskæret. Snart lyste den rød, snart gul og hvid mod skorstenens kalkede mur.

Deres smalle, fint byggede ansigter rødmede smilende i skæret. De store havgrønne øjne luede som jade.

”Herligt!” Spica vred og vendte sig foran ilden som en kuldkær kat. ”Jeg fryser i denne tunge, våde luft!”

”Jamen, så går vi ...” smeden tav brat. Markab havde rettet sin atomomformer mod ilden. Flammerne stivnede i frossen ubevægelighed. De lignede blanke, gule glasskår, skyggede af flimrende ilinger. Smeden gispede. Markab lo stille, knipsede igen med omformeren. Atter buldrede ilden lystigt, på ny undergivet jordiske naturlove.

”Se, Ou ... lee!” Sheat fortsatte spøgen. Få sekunder efter så smeden sin veltjente ambolt gløde i et varmt, rødt skær. Blanke, orange spejlinger løb gennem metallet i ildskæret. Vantro bøjede smeden sig over den. Var ...?

”Guld!” lo Sheat. ”I holder meget af dette metal, ikke sandt. Ou ... lee?”

”Guld ...” gentog smeden med ærefrygt. Hvilken formue var hans ambolt ikke forvandlet til! ”Jo, jeg tror, jeg kan købe ... åh, en kolossal masse for det guld her!”

Da marsboerne så den brave smeds betagelse, vekslede de leende nogle ord på syngende marsisk og begyndte at gå rundt i smedjen. Snart glødede og funkede det fra alle kanter. Tænger, hamre, stangjern, hestsko, alt af metal, lige til beslaget på smedens træskonæser, forvandlede de til guld, mens Hestsko så til i skrækblandet benovelse. Den ældgamle, sodede smedje lignede et fepalads, en Aladdins hule. Den dybe, røde glans glødede fra alle kroge. Han var rigere, end man kunne forstå. Sveden brød frem på hans pande. Hvad skulle han dog med al denne rigdom, som hans nye overivrige venner havde skaffet ham på halsen? Hvis han gik i banken med det, ville man melde ham til politiet for at have stjålet det. Ingen privat borger kunne komme ærligt til en så uhyre mængde guld. Og hvis han gravede det i jorden, hvad glæde havde han så af det? Han havde såmænd ikke engang råd til at købe nyt værktøj, ny ambolt. Åh! Disse tons af guld forekom ham allerede som et mareridt, ikke til at bære.

”Tag det væk!” bad han ynkeligt. ”Hvad skal jeg med det? Det er alt for meget. Ingen i hele verden har så meget.”

”På Mars ligger guldstøvet føjet sammen i klitter på de udtørrede haves bund,” sagde Algenib roligt. ”Hvorfor er du ikke glad mere, Ou ... lee?”

”Det er for meget,” sagde smeden bønligt. ”Tag det dog væk. Jeg får bare vrøvl med det stads!”

De smilede undrende, men føjede ham. Lidt efter lignede smedjen igen sig selv. De uhyre rigdomme var atter forvandlet til værktøj og rustent stangjern. Smeden åndede befriet op. Et par minutter havde han været milliardær, og det var længe nok. Han syntes ikke om fornemmelsen.

”Kom nu med ind,” sagde han gæstfrit. ”Der er lys derinde nu. Så er Sivi usstået op!”

”Hvem er Sivi ... uss?” spurgte Sheat på sit eksotiske danske. ”Din kone?”

”Ikke just det,” svarede smeden lidt usikkert. ”Hun holder bare hus for mig ... og sådan!”

”Og sover med dig?” spurgte Spica, eksperten i sex, med professionel interesse. ”Ja, selvfølgelig! Passer I sammen erotisk? Tilfredsstiller I hinanden?”

”Elsker I hinanden?” det var Sheat, kærlighedspsykologen. ”Kysser I hinanden hver dag, Ou ... lee?”

”Skændes I nogen sinde?” frittede Algenib, specialisten i fred og forsonlighed. ”Og i bekræftende fald: Hvor hurtigt forsones I igen?”

”Søger du at glæde hende?” Markab, fagmanden på glædens område, sluttede sig til koret. ”Giver du hende gaver? Og laver hun tit dine livretter til dig?”

”Ja,” smeden værgede for sig med begge hænder, ”nej ...”

Sveden sprang af hans pande. De stod omkring ham, ventende og venlige med notesbøger parat. Elskede han Sivi? Næ! Gik han i seng med hende? Ja! Skændtes de? *Ja!* Glædede de hinanden? Næ ... men hvordan forklare dette rodsammen for de fremmede? Indtil nu havde forholdet til Sivi forekommet ham så nogenlunde forsvarligt, alt afvejet og beset, men ... kunne marsboerne forstå hans frygt for at blive bundet? Kunne han fortælle dem om halve løfter og tvivlsom opfyldelse? Stod han helt smukt i dette?

”Hm ... skulle vi nu ikke gå ind og få lidt at leve af?” Han så på dem som en stor skikkelig hund, der ikke ved, om den kan tilkomme klaps eller godbidder.

De nikkede smilende, lukkede stilfærdigt notesbøgerne, afstod med uventet finfølelse fra at trænge nærmere ind på den forvirrede smed. Et eget lille lattermildt krus legede i Sheats mundvige, som om hun allerede vidste noget om hans lidt blakkede status. Pænt i række fulgte de efter deres vært, som betænksomt stilede mod stuehuset.

Sivius havde allerede observeret de uventede gæster uden dog i morgenens første utidighed at have gjort sig deres en smule afvigende ydre klart. Her kom altså dette fortvivlede mandfolk stillende med bekendte fra morgenstunden, endda i flokkevis! Og spise og drikke forventede de vel? Ekstraarbejde! Sinkeri! Det murrede allerede under Sivius’ sirlige permanent som i en kedel, der er ved at koge.

Med hænderne plantet i hofterne stod hun i den åbne entredør, og blikket, hun sendte Ole smed, var ikke blidere end venteligt. Han sagtnede sin fremskriden, og flokken bag ham sagtnede med. Fire par store, nysgerrige øjne fæstnedes på Sivius, der imidlertid for længst havde Hestsko i sigtekornet og næppe agtede på dem.

”Her kommer jeg med fine fremmede, lille Sivius,” begyndte smeden med megen falsk muntherhed. ”Kunne du ikke, hm ... lave os en bid brød, og ...”

”Det kunne jeg jo nok!” Sivius slog med nakken som en arrig dykand. ”Men man er just ikke sådan indstillet på fin opdækning fra morgenstunden, Ole! Du burde måske have spurgt, inden du inviterede!”

”Ja ... hm, det forholder sig sådan ...” begyndte smeden vidtløftigt. Sivius kvalte ham i opløbet og fortalte ham i stedet, hvorfor det ikke forholdt sig sådan.

Imens vaklede de fremmede mellem undren, smil og betænkelighed. Samtalens tonefald forekom dem øjensynlig en smule ublid. Det trak dem omkring næsen, som hørte de en kniv skringe mod en tallerken.

Nå, omsider blev Sivius jo træt i kæberne og ganske urimelig var hun næppe heller. Gæsterne var der altså, og alt erindret tilkom det hende at sørge for dem. Hun tav og trådte tilbage fra indgangen.

Den slukørede smed dirigerede med et nik de benovede marsboere fremad.

Lettet plantede gæsterne deres smukke, men efterhånden en kende tilsølede glassko på Sivius' pinligt rene entrégulv. Ukendte var de jo med søle og sja, eftersom det efter sigende ikke havde regnet på deres fædrene klode i syv hundrede år.

Men det kunne Sivius, som ikke var videre befaren i interstellar meteorologi, ikke vide. Hun blev stram i masken.

”Bruger man måske ikke måtten, hvor de fremmede kommer fra?” spurgte hun surt. ”En er jo lidt øm over sine gulve!”

”Åh,” Sheat opdagede plamagerne, ”naturligvis! Det er jeg ked af Sivi ... uss!”

Samtlige himmelrumfarere begyndte ivrigt, om end uden iøjnefaldende rutine, at tørre fødderne på måtten. Denne åbenbare iver formildede Sivius så vidt, at hun svansede ud i køkkenet for at forberede frokosten. Snart trængte liflige dufte ind til selskabet, der i mellemtiden var kommet til sæde i smedens magelige lænestole.

”Bor man sådan på Jorden?” Sheats øjne vandrede fra det svære egetræsbord til den enkle, gamle lysekroner af smedejern, fra radioen til telefonen, fra blomsterne i vindueskarmen til reolen med de få snese velslidte bøger. Også hendes kammerater beså nysgerrigt og undrende alt, som man har for skik, når man første gang besøger et privathjem på en anden klode.

”Åh ja, når man ellers har råd!” Smeden var i al beskedenhed ganske stolt af sit solide håndværkerhjem. Møblerne var gamle, arvede i flere generationer, de fleste håndgjorte og af en egen, solid skønhed. ”Man kan måske godt sige, at der er dem, som bor ringere!”

”Hvem?” spurgte Sheat omgående. ”Hvorfor det? Bor I ikke alle lige pænt?”

”Næh,” indrømmede han lidt trevent, ”nogle er jo fattige. De bor vist sandt at sige temmelig ringe. Og for meget at putte i munden har de nok heller ikke!”

Sheat fik tænksomme rynker i panden. Efter bedste evne søgte hun at trænge længere ind i de sociale forhold på Jorden. ”Jamen, hvorfor hjælper dem, der har det godt, da ikke dem, som har det dårligt, Ou ... lee?”

”Hvorfor og hvorfor ...” smeden var ikke vant til at blive anholdt på hvert ord, han sagde. Desuden forvirrede denne simplificering af problemerne ham en smule. Det kneb for ham at fatte, at ting, der var en jordbo tilvant, nok kunne være sære og indviklede for beboere fra en anden planet.

”Tja ... de *er* jo fattige. Man kan jo ikke overkomme at hjælpe alle. De kan få socialhjælp, hvis det kniber, og ... og, ja, forskel vil der vel altid være!”

For at få pusterum fandt han cigarer og cigaretter frem. Sheat lod ham imidlertid ikke slippe så let.

”På Mars er der ingen forskel!” Hun kikkede grundende på Markab, der med betydelig sagkundskab var i færd med at undersøge radioen; dernæst på Algenib, der stod andægtigt med hænderne på ryggen foran et billede af en nyudsprunget bøgeskov. ”Og efter hvad jeg kan se, er vores planet langt fattigere end jeres. Vi har ingen frugtbar muld, ingen træer, ingen blomster ...”

Den lange, spinkle marspige lod kærtegnende hånden glide hen over en buket vinterasters’ ulmende røde hoveder. ”Mars er en tundraplanet,” fortsatte hun lavt, ”kold, livløs og gold. Vi må leve i underjordiske byer i ækvatorialzonen for at bjerge livet, og fremstille alt syntetisk, selv den ilt, vi indånder. Men I – I lever jo i selve paradiset. I har skove, drivende skyer, en varmende sol, vældige oceaner ... alt! Hvordan kan I have fattige?”

”Hm ... det er vist nærmest fordelingen,” mumlede smeden fraværende og bød Markab en cigar. Markab tog en, beså den uforstående. Også de andre fik rygelse. Smeden viste dem velvilligt, hvordan det gik til: Tænde, suge, puste ud. Det smagte dem tilsyneladende noget løjerligt. Sheat lagde næsten straks sin cigaret, men de andre pattede nysgerrigt løs. Markab kastede sig atter over radioen med en fed cigar stikkende skråt til vejrs fra sin brede mund. Han dampede, så tårerne stod ham i øjnene, og lo pludselig tilfreds. En blid, klokkeklar, musik tonede ud i stuen.

Hestsko så sine gæster blive stille og opmærksomme. Det var morgenkoncerten, skønnede han, og vidste endda hvad stykket hed, eftersom han undertiden i al stilfærdighed lyttede til radioens koncerter: Blomstervalsen af Tjajkovskijs nøddeknækkersuite, spillet af London-philharmonikerne. Helt glad nød han

marsboernes betagelse. Her var endelig noget jordisk, der gjorde stærkt indtryk på dem.

Dæmpet, med kunnen og nerve, sendte det fine orkester de rolige, glade, næsten festlige toner ud i æteren, lidet anende, at øren, der ikke var jordiske, øren, formede som valmuens krone, rødmende af blodet, der lyste gennem silkefin hud, lyttede til den store russers drøm om gyldent solskin, efterårets flammende haver, vinden, der stille rasler mellem broget løv.

”Jeg tog fejl før,” hviskede Sheat, da musikken gled ud i den sidste, bløde dirren. Hendes øjne var som to grønne tåger, hvori sølvgyldne lytemænd dansede omkring. ”Jeg må have misforstået betydningen af ordet fattig. I har ingen fattige, I jordboere, ingen nød, ingen angst. I er lykkelige i jeres paradys, den grønne, blomstrende jord. For når I har sind til at skabe noget som det, vi lige hørte, det, I kalder musik, så må I eje mere glæde, mere munterhed og livslyst end vi – vi, som aldrig har evnet at skabe musik ...”

Hun smilede, huskede et minde. ”Disse gyldne, sære lyde besatte os som en trolddom, straks vi deroppe i højderne opfangede de første toner i radioen. Vi lyttede og lyttede, glemte næsten at spise og sove. Vi blev meget glade, da vi første gang hørte den jordiske musik. Da vidste vi, at I var muntre, lykkelige væsener, som vi forstod og var beslægtede med, som vi kunne blive venner med!”

Smeden tav. Hvad skulle han svare? At menneskene, selv om de havde skabt musikken, dog var tyngede af angst, af nød og ondskab? Nej, det var for pinligt. Beskæmmet mærkede han disse tillidsfulde fremmedes lyse sind, deres munterhed og lyst til livet. De var ikke blevet utilfredse og sure, skønt deres planet var fattig og øde. Kunne de blive venner med jordboerne?

Han vidste det ikke, den gode smed. Nok havde han grublet en del i sit liv, men mest over sig selv og det nære. Nu skulle han pludselig leve op til opgaven, som skæbnen havde pålagt ham: at være vært for klodens første gæster fra en anden planet, at skulle forklare dem om mennesket, der så underligt var skabt af godt og ondt, af hæslighed og evne til at skabe skønhed, af ubehjælpssomhed og snilde, had og kærlighed.

Endnu kendte han intet til de sælsomme eventyr, opgaven skulle kaste ham ud i, den skam og stolthed, afsky og undren, den ville bringe ham. Han var en jævn, dansk smed, med for store krav til livet og for lille viden om, hvad livet egentlig var; kort sagt: Et menneske som de fleste.

Nu trippede Sivius ind med tallerkener og bestik, fade og skåle. Spejlæg var der, gule og festlige, gylden bacon og friskkærnet smør, duftende honning og sprød, hjemmelavet leverpostej, rugbrød med al jordens tunge fylde, hvidt, fjerlet franskbrød, ravfarvet øl, tilmed snaps i en dugget, grøn flaske; en solid dansk frokost, tilberedt med dygtighed af det, denne jord skænker sine beboere.

”Værsgo!” sagde hun kort, endnu noget mut, men dog kendelig påvirket af de fremmedes nysgerrige beundring for det bugnende bord. Rart, at nogen skønnede på ens arbejde!

Sivius var jo ikke værre, end hun var. Lidt venlighed tøde hende i sjælen, der frøs under skuffelsens lette rimfrost. Hun kastede små undrende sideblikke til gæsterne, der leende begyndte at jonglere med det uvante spiseværktøj. Hvad mon nu det var for folk? Udlændinge, så man, fremmede i tøj og tonefald. Og ... og ... Sivius faldt hen i stor undren, tav dog endnu af respekt for den første appetits hellighed.

Hestsko hævdede den første snaps. Hans slægt havde levet længe her. På sin vis havde de opsparet en egen kultur, langsomt og håndfast, mens tiderne skred forbi Smedebakken, og hamrene sang ved den glødende esse. Nok var han en grønskolling sammenlignet med marsboernes uhyre ælde, men også han bar en vægt af tid i sindet, fædrenes ubevidste visdom og anstand. Nu bød han de fremmede velkommen, og trods alt var han ikke den ringeste til det, denne jævne håndværker, i mangel af ministre, konger og andre dignitarer, der vel i grunden skulle have formidlet klodens velkomst til disse naboer i universet.

”Velkommen da,” sagde han med en vis lun højtidelighed, ”og tag nu for jer af det, bordet byder. Det er jer vel undt. Man bliver brødflov, når man rejser så langt og længe. Så er det rart at kunne sætte sig ved et godt bord. Og et godt bord er noget, Sivius har hånddelag for, det skal ikke forties!”

Lidt kejtet, men med et smil på sit store, venlige ansigt, hilste han rundt. Og alle, selv Sivius, der tøede op ved den uvante ros, hilste igen. Så drak de ud.

Snapsen var af den bedste Aalborg slags. Den sved ned gennem halsen som perlende ild. Smeden og Sivius drak den ud uden blinken. Men marsboernes tågegrønne øjne løb over af klare tårer.

”Hu!” gispede Spica, ”hvis det var vand ...”

”Det er snaps!” oplyste Hestsko lunt. ”En hivert, forstår du – spiritus!”

”Hm ...” Markab, forskeren af glæde, rømmede sig fraværende. En lunende glød bredte sig i ham. Med kenderens opmærksomhed fulgte han fornemmelsen og fornam, at den ikke var ubehagelig. ”Det er altså en jordisk stimulans, antager jeg? Ikke ilde! Vi kender den ikke på Mars!”

”Desværre!” Algenibs ansigt glødede. Eftersom marsboerne aldrig før havde smagt spiritus, virkede en enkelt snaps med en slagkraft, man kan tænke sig til. ”Det smager skidt og gør godt! Lad mig prøve en til, Ou ... lee!”

Smeden langede gæstfrit ud efter flasken, men Sivius, som var ved at gå til af indeklemt undren, nedlagde veto.

”Ole!” sagde hun hvast, ”hvis gæsterne er uvante med snaps, skal du ikke drikke dem på pelsen!”

Smeden dukkede sig, ”det var jo vel ment, lille Sivius!”

”Kæ ... ære Sivius,” spandt Algenib med al sin fremmedartede charme lurende i mundvigene, ”må vi ikke? Tænk på, hvor sjældent vi kommer til denne klode!”

”Nej!” Sivius vidste meget vel, hvad der anstod sig, og eftersom hun med eller uden ret betragtede smedens hus som sit eget, var hun helligt besluttet på, at ingen skulle forledes til udsvævelser her, lige meget hvor de kom fra, og hvad de lignede.

Algenib føjede sig, men skottede dog langt efter flasken. En tid spistes der i tavshed. Marsboerne lod den gode frokost vederfares retfærdighed. Den ærværdige alder til trods lod de til at eje al ungdommens sunde appetit. De spiste osten før silden, og smurte marmelade på spegepølsen, og roste alt, hvad de fik i munden; æggene, øllet, smørret, men dog især honningen faldt dem vel på tungen. Eftersom Mars ikke ejede blomster, kendte de den ikke, mens de andre retter dog vakte svage reminiscenser af erindring.

Med stor fornøjelse satte de en næsten fuld kilos dåse til livs, og dette fik omsider Sivius' længe tøjlede nyfgenhed til at løbe af stablen.

"Undskyld," sagde hun, og det pæne, lidt skarpe ansigt udtrykte intet andet end velopdragen høflighed, "hvor var det, du sagde, at de fremmede kom fra, Ole?"

"Mars," svarede smeden tørt.

"Åh ... fra Mars!" gentog Sivius høfligt, men uden større affekt. Oplysningen sejlede som en prop hen over hendes bevidstheds overflade. "Hvor morsomt! Hvordan står det til på Mars, hr. Markab?" konverserede hun sin bordherre.

"Ganske godt," svarede denne kosmiske personlighed i sin mest slebne selskabstone. "Bortset fra, at vi mangler en smule regn!"

"Nej, tænk! Og her har det regnet i samfulde to måneder!" Sivius pressede energisk sit selskabelige talent. "Hvor forskelligt regnen dog kan falde, synes De ikke også?"

"Jo," indrømmede Markab alvorligt, skønt det gnistrede i hans vældige katteøjne. De andre bøjede sig over tallerkenerne.

"Hvor morsomt, at De netop skulle komme nu, hvor man taler så meget om flyvende tallerkener," fortsatte Sivius livfuldt.

"Ja, vi har hørt en del om dem i vores radio," sagde Markab med gravrøst. "Vi er kede af alt det postyr, men vi kunne ikke lide at vaske op, så vi smed tallerkenerne udenbords og lavede nogle nye!"

"Nej, tænk!" kvidrede Sivius. "Kunne De sådan lave nye tallerkener til hvert måltid? Er det måske sådan en ... *hå-bi*?" Hun omgikkes fremmedord som varme kartofler – varsomt og med to fingre.

"Netop!" Hiverten rumsterede lystigt i Markab. Skønt Sheat så strengt på ham, tog han sin atomomformer frem. Hestsko skulede nervøst til tingesten, men Sivius glødede af oplagthed og snaps.

"Er det måske tallerkenmaskinen, hr. Markab?" fniste hun.

"Fuldstændig rigtigt!" lo den tusindårige ekspert i glæde og rettede omformerer mod hendes tallerken, der prompte lod sig fortrylle.

"Gud!" Sivius stirrede på stedet, hvor hendes æggeplettede tallerken havde stået. En lille blå vase af ler med rustbrune vinterasters havde indtaget dens plads. Automatisk søgte hendes

blik sybordet. Jo, den æggeplettede tallerken stod ganske rigtigt, hvor vasen havde stået. Men ingen havde rejst sig og ombyttet tingene. Lydløst og lynsnart var de flyttet omkring.

Markab var undskyldt. Han måtte benytte de forhåndenværende atomkonstellationer, og det taler til ære for hans forbavsende, næsten fotografiske hukommelse, at ikke en æggeplet, ikke en blomst, var blevet snydt for et eneste atom i den nye reinkarnation.

Sivius så langsomt fra den ene til den anden, betragtede deres seksfingrede hænder, deres guldgyldne silkehår, deres tøj, der forekom hende næsten lige så mærkværdigt som ugebladenes nyeste pariserkreationer. Langsomt fattede hun sandheden.

”Er de fra *Mars*, Ole?” Hendes stive blik famlede efter smeden som en fuld mand efter en lygtepæl.

”Det hørte du jo!” Smeden var ikke bedre, end at han tillod sig et lille skadefro fnis.

”Åh!” Sivius gispede døende, ”så ... må jeg ...” hun for op af stolen, ” ... sandelig have min pæne sorte kjole med den hvide krave på!” Hun ilede ud, så forklædesnipperne smældede bag hendes runde hofter.

”Er de jordiske piger sådan?” Der var en lille, forfængelig triumf i Spicas natsorte stemme. Kønnen fornægter sig ikke, hverken på Mars eller andre steder. Kvindenid gror lige godt i alle universets afkroge.

”Næh ... næh ...” Hestsko mødte hendes sugende, bundløse blik og blev varm i kammen. ”Vi har skam også mange flotte piger hernede!”

”Åh ...” Spica smilede anerkendende til ham. Sheat skævede til hende med en lille blid og drilagtig krusning i mundvigen.

”Pas på, min pige!” Algenib langede ud efter en cigar og tændte den med en konfirmands blændende mangel på rutine. ”Sæt du falder igennem hernede!” hostede han.

Spica smilede katteagtigt. ”Mon?”

Hun så dvælende på smeden, det foreløbig eneste jordiske hankøn i synsvidde. Hestsko rykkede sig i stolen. Den erotiske elan, der udgik fra denne fristende seksualstatistiker, både tiltrak og skræmte ham. Det var i hvert fald ikke Sivius’ lidt bittersøde elskov.

Nu kom sidstnævnte person trippende med kopper på en bakke. En liflig kaffeduft ombølgede hendes opstadsede figur og fik marsboernes følsomme næsefløje til at sitre. Snart efter sad de hyggeligt rundt om i lænestolene hver med sin kaffekop. Smeden hentede, med et usikkert blik til Sivius, likørflasken. Hun smilede imidlertid huldsligt og hentede glas. Marsboere måtte man naturligvis forkæle.

”Jeg kan uden tvivl rapportere ...” Markab, glædens observatør, drak skiftevis af kaffekop og likørglas og lukkede saligt øjnene, ”at jordboerne er vidt fremskredne i udviklingen af glædebefordrende stimulanser ...” Han drak igen og osede en halv tomme af cigaren. ”I denne henseende ... uhm ... forekommer det mig, at vi marsboere må betragtes som en smule tilbagestående. Vi må absolut kunne lære et og andet på denne charmerende klode!”

”Sikkert!” Spicas farlige øjne mødte smedens.

Hestsko tav og følte sit hjerte accelerere.

”Ja, og så har De slet ikke set en film endnu,” indskød Sivius ivrigt. ”De skulle altså bare se en rigtig kærlighedsfilm!” Hun sukkede henrevet. ”Med Clark Gable ... eller Marilyn Monroe! Ja, og så skulle De se, når vi har bal i forsamlingshuset!”

”Hvordan er det?” spurgte Markab interesseret.

”Åh, dejligt!” forsikrede Sivius. ”Især da, når jordemoderens mand fra Ballelev spiller!”

”Hm ...” Smeden fandt det på tide at snakke om andre ting. ”Hvad har I ellers tænkt at ville foretage jer i den nærmeste fremtid, om man må være nysgerrig?”

Han indså, at han før eller siden måtte underrette øvrigheden. Var der ikke noget med visum og tilmeldelse til politiet? Kanske skulle man ringe til sognefogeden, at der var landet nogle marsboere i Nedreby sogn? Det var ikke til at vide, med alle de love og forordninger og cirkulærer. Sæt det rent ud var forbudt at lade marsboere lande på sin ejendom? De var jo sådan set en slags udlændinge ...

”Ja ...” Sheats blide stemme afbrød hans betragtninger, ”der er faktisk en bestemt grund til, at vi marsboere besluttede at udforske Jorden ...”

Hun rakte sin tomme kaffekop frem mod Sivius, der beredvilligt fyldte den, idet hun bemærkede: ”Ja, en tår kaffe gør skam godt. Og kaffe er der vel ikke for meget af på Mars?”

Sheat smilede. ”Nej ...”

”Uha!” Sivius gyste medlidende.

”Min far,” fortsatte Sheat, ”præsidenten for Mars’ øverste råd, bad mig undersøge, om der var livsmuligheder for marsboere på Jorden, og om det kunne tænkes, at jordboerne ville modtage emigranter fra Mars. Vor planet er nemlig en døende klode. Temperaturen stiger aldrig mere op over den, som hersker i de jordiske polarzoner. Havene er forsvundet fra overfladen. Bjergene er næsten borteroderede. Atmosfæren er, som følge af den katastrofale mangel på plantevækst, ude af stand til at forsyne vore lunger med ilt. Alt er en øde, bundfrossen, endeløs ørken, kun dækket af nøjsomme lavvækster. I henved halvtreds tusind år har vi marsboere kæmpet for at holde os i live. Vi har bygget et system af underjordiske byer i ækvatorialzonen, omkring dybdernes sidste vandårer, og vor fremskredne atomteknik har hjulpet os umådeligt i kampen. Alligevel er befolkningstallet, trods udødelighedsserummet, der har forlænget vor gennemsnitlige levetid til omkring et par tusind år, gradvis aftaget. Vi tæller nu næppe mere end halvanden million, og vore statistikere har beregnet, at om mindre end tusind år vil de sidste livsmuligheder være borte, vandårerne udtørrede, og vore kemiske råmaterialer opbrugt. Vor skæbne er altså beseglet, hvis vi ikke på en eller anden måde slipper bort til en mere beboelig, en yngre, varmere planet ...”

Radioen spillede endnu. Hun tav og lyttede. Det var Haydns blide, indsmigrende ”Ständchen”, og de lyse toner dannede en sælsom kontrast til det dystre sceneri, hun oprullede – som en tusindfyrd mellem gamle, skorpede snedriver. Hun nippede til sin kaffe, smilede til de to jordboere. Måske var der en anelse alvor i det smil, men ikke sørgmodighed. End ikke den uafvendelige skæbne, der ventede deres klode, kunne kue marsboernes gode humør.

”Men tro nu ikke, at vi er forhungrede, triste huleboere,” fortsatte hun. ”Selv om vi er på retræten, prøver vi af al magt at holde levestandarden oppe. Vi har kunstige sole, der forvandler nat

til dag i hulebyerne. Vi har alt i retning af teknik og komfort, og vore maskiner udretter det meste arbejde for os. Og vi søger at gøre hver dag til en fest. Vi er jo næsten alle unge, om end af år langt ældre end jer. Vi elsker og ler, skønt vi i årtusinder har måttet undvære den blå himmel, skyerne, dagslyset, havets brusen, de grønne skove, ja, selv blomsterne, som ikke kan trives i de underjordiske byer. Der hersker ingen angst på Mars for den kommende undergang. Vi håber alle, at vi vil finde gæstfrihed på en anden af vort solsystems kloder inden det er for sent!”

”Hvordan fandt I på at komme her til Jorden?” Smedens cigar var gået ud, mens hans lyttede til Sheats beretning. Han tændte den fraværende igen.

”Jeg sagde: En anden af vort solsystems kloder ...” Sheat smilede, ”men i realiteten er dette ensbetydende med Jorden. Vi har været på fart i rummet i generationer. Lysets stråletryk har ført vore himmelkugler til hver eneste klode omkring solen. Allerede for fem tusind år siden begyndte vi at søge, og vi ved nu, at Merkur er et glødende helvede, at Jupiter er indhyllet i tåger af giftig metan og ammoniak, at Saturn er nedsænket i en slags flydende is, at Uranus og Pluto er døde planeter, ligesom Mars snart vil være det, med spor af mærkelige, længst uddøde civilisationer, at Venus, klodernes yngste søster, endnu beskylles af urhave, hvori livet lige har skabt de første algeformer, og som måske om utallige årmillioner bliver tilflugtsstedet for jordboerne, når *de* tvinges bort fra deres døende klode.”

”Men Jorden ...” sagde smeden undrende, ”hvorfor kom I sidst af alle til Jorden?”

”Fordi vi vidste, at Jorden allerede var befolket af vrimlende millioner. Vore teleskoper har været rettet mod denne klode lige siden de første spor af byer viste sig for ti tusind år siden. Vi har længe været klar over, at Jordens liv var på vej mod sin blomstring, og derfor tøvede vi. Det er svært at forde, at folkeslag, der ejer den skønneste, frugtbarste planet i vort system, skal dele deres paradys med en anden klodes beboere ... Ja, kom vi som erobrere, var sagen simpel nok. Vi besidder kræfter, der på et enkelt døgn kunne undertvinge Jordens folk. Men vi kommer ikke som erobrere, end ikke i den yderste nød. Vi søger livet, ikke kamp og død. Vi søger venskab, ikke had og bitterhed.”

Hvis vi var kommet til Mars, tænkte Hestsko forstemt, med den sikre død i ryggen, mon vi så ville bede, hvis vi havde magt til at forlange? Mon vi søgte venskab med marsboerne, hvis vi var stærke nok til at besejre dem? *Mon?*

Han tav længe. I hans hjerte groede venskabet for disse gæster fra universet sig stærkere. De havde bevaret deres muntre, venlige sind, skønt en umild skæbne havde sendt dem solsystemet rundt som armodige tiggere. Han vidste, hvem han var, en lille landsbysmed uden nævneværdig magt og indflydelse, men han besluttede at hjælpe dem, hvor han kunne.

”Min far gav mig et bud med til Jordens styrere,” sagde Sheat efter en lang pause, hvori alle sad mageligt hvilende, fordøjende efter det gode måltid. ”Sig til dem,” sagde han, ”at vi ikke beder om frugtbare lande, ikke om værdifulde skove, fiskerige have og dyrkbar jord. Et jordisk ørkenområde eller en bundfrossen tundra, som de jordiske folk ikke selv behøver, vil være os nok. For overalt er jo det dybe lufthav og lyset, og vi evner at forvandle den goldeste jordiske ørken til blomstrende haver i løbet af ganske få år. Og til gengæld vil vi overgive hele vor viden, frugten af hundrede æoners forskning, som en gengave til Jordens beboere. Vi vil hjælpe dem med at jævne spærrende bjerge med jorden, vende floder omkring, så de kan vande ørkener, forædle kulturplanter, til de giver tusinde fold i udbytte, arbejde sammen med dem for at øge klodens rigdom og lykke!”

”Ole!” busede Sivius ud, ”vi må da gøre noget for dem, ikke? Jeg vil gå ned og snakke med præstens kone,” tilføjede hun tankefuldt. ”Vi må kunne lave en bazar. Der skal være lagkage og hjemmebroderede lyseduge og tombola og en tryllekunstner, ligesom da vi samlede ind til de oversvømmede hollændere!” Hun smilede oprømt, fuld af hjælpsomhed og virketrang. ”Man må da hjælpe hinanden!”

Marsboerne lo, men latteren rummede en understrøm af varme. Sivius havde måske sin begrænsning, men tænkte hun også lidt snævert, så appellerede dog ingen forgæves til hendes hjælpsomhed.

”Jo,” nikkede smeden sindigt, ”men det her er vist mere end vi kan klare, lille Sivius. Her må større folk til. Jeg tror ...” han trak vejret dybt, ”at marsboerne må til amtmanden ... eller måske

hellere en minister,” tilføjede han, ikke ganske sikker på om marsboere var betydningsfulde nok til at ulejlige slige notabiliteter.

”Udenrigsministeren!” råbte han inspireret.

”Åh, Gud!” hviskede Sivius. ”Går det an?”

”Jah ...” Smeden rankede sig. Endelig engang havde han duperet Sivius! ”Han er der vel for det samme, fyren. Han kan give dem besked om både det ene og det andet!”

”Måske kan de få et stykke hede at opdyrke!” Sivius lyste af god vilje. ”Eller også kan de måske få arbejde i Grønland i den her Mesterens Vig!”

Det vidste smeden nu ikke så nøje. Det ville vise sig. Han forklarede marsboerne, hvem udenrigsministeren var, og betonedede kraftigt hans magt og anseelse. De nikkede. Jo, de ville gerne tale med den mand.

”Først må jeg dog nok hellere snakke lidt med sognefogeden ...” Smeden var fortumlet ved at tænke på de svimlende højder, en udenrigsminister henlevede livet i. Man måtte hellere gribe sagen an fra neden. Lars Pæsen, sognefogeden, var en rolig og solid mand, og han kendte politimesteren. Så var der gjort en begyndelse. Var der ikke også noget med en lov om flygtninges asylret?

Han rejste sig for at slå det første slag for sine nye venner. De betragtede ham i spænding. Han bakkede alvorligt på sin cigar. De ventede sig noget af ham, marsboerne og Sivius. Højtideligt tog han telefonen.

”Hallo ... er det Maren? ... Ja, kan du give mig Lars Pæsen, Maren? Tak skal du have! Ja, hallo ... er det Lars Pæsen? Godav, Lars, det er smeden, kan du vel høre?”

”Godav, Ole,” sagde sognefogeden sindigt. ”Hm ... skal vi bare snakke, eller er der måske noget, du kunne tænke dig at sige?”

”Jae ...” Hestsko tøvede lidt, sprang så dristigt ud i det. ”Ser du, Lars, jeg har sådan, hm ... fået besøg i dag!”

”Nej se, har du det,” svarede sognefogeden.

”Det er sådan no’en., no’en marsboere,” oplyste smeden lidt usikkert. ”Du ved nok ... fra Mars!”

”Hm ...” Lars Pæsen rømmede sig langtrukket, ”var det fra Mars, du sagde, Ole?”

”Ja, fra Mars,” gentog smeden tålmodigt. ”De kom nu til morgen; flyvende, forstår du. Og ... e, nu har vi fået os en bid brød og en dram, og har snakket lidt om det. Det er skam helt flinke mennesker, Lars!”

”Nå, er det det?” Lars Pæsen tav længe. ”Nej se! Ja ... men tror du nu ikke, det er sådan en slags russere, af dem her fra østzonen? De render jo stadig væk af lande, som om fanden var efter dem!” Der var stadig velvilje i sognefogedens stemme. Han var ikke den mand, der for i flint over en spøg.

”Nej, det er marsboere,” hævdede smeden med fasthed. ”De snakker dansk! Og du ved da, Lars, at russere ikke kan snakke dansk!”

”Hm ...” Lars Pæsen var slået af smedens argument, ”nej ... næh, det kan de vel ikke. Men så ... ja, jeg ved sgu ikke ...” Han tav igen længe. Hestsko nikkede opmuntrende til de andre. Nu gik det godt! ”Mon de vil slå sig ned her i sognet, Ole?”

”Næh,” mente smeden.

”Jamen, så sorterer de nok ikke under mig,” sagde sognefogeden lettet. ”Så må du vist hellere få dem hen til en tolder eller sådan en ...” Lars Pæsen var ikke synderligt klogere end smeden, hvad marsboere angik. ”Eller måske til en doktor! Det kunne jo da være, at de var sådan ... lidt småtossede, så det her med Mars bare er noget, de går rundt og siger!”

”Nej!” svarede Hestsko forarget, ”småtossede er de ikke. De er lige så kloge som du og jeg, sognefoged!”

”Nåh ... mon?” Lars Pæsen havde sine tvivl. ”Man ved da, at marsboere er sådan en slags blæksprutter!”

”Farvel, Lars!” Smeden lagde fornærmet røret på.

”Ja, ja,” sagde han tungt, ”så får det vel ikke nytte ... så må vi af sted til København!”

3. kapitel

”Skal du med, Ole?” spurgte Sivius med lidt af det tilvante svirp i stemmen.

”Ja,” svarede smeden fast, ”vi kan ikke sådan sende dem ud på rejse. Hvordan skulle de finde til København alene? Og til udenrigsministeren?”

At de allerede havde rejst millioner af mile, tværs gennem det mørke, vejløse rum, faldt ham ikke ind.

Marsboerne lyttede tavse til jordboernes snak. Algenib og Markab dampede tappert på deres cigarer, skønt det ikke så ud til at bekomme dem helt vel. Pigerne havde opgivet at lære at ryge. Spica havde rullet sig sammen i sin lænestol, og lod gudhengivent tingene ske. Sheat holdt opmærksomt sine store grønne øjne åbne. Hun søgte at følge med i begivenhederne, og skønt det kneb for hende at forstå dette knudrede jordbomål, fik hun dog fat i det meste.

”Når skal vi af sted, Ou ... lee?” spurgte hun.

”Det skal nok helst ikke vare for længe ...” Smeden kløede sig i nakken. ”Efterhånden vil det jo rygtes, at I er kommet, og så kommer alle de her avisfolk sværmende, og de er ikke sådan at holde fra sig!”

”Avisfolk?” Sheat rynkede spørgende panden. ”Er det måske en slags røvere?”

”Det er vel lidt hårdt sagt,” mente smeden. ”Men de er helt syge efter at få fingre i folk som jer!”

”Skal jeg lægge det blå tøj frem?” spurgte Sivius praktisk, og begyndte at samle kaffekopperne.

”Ja!” Smeden nikkede vægtigt. ”Og det røde slips med de gule striber. Vi skal jo i lag med fine folk, lille Sivius!”

”Så skal du barberes!” sagde Sivius fast. ”Du har ikke barberet dig i tre dage!”

”Er det nødvendigt?” Smeden strøg uvilligt sin stubbede hage. ”Så fin er en udenrigsminister vel heller ikke?”

”Gå ud og barber dig,” beordrede hun hvast.

Smeden dukkede sig og tøjlede lydigt af sted. Da han en halv time senere kom tilbage, var han ikke ilde at se til. Det blå tøj strammede om de svære skuldre. En hvid flip snærede sig pynteligt ind i hans stærke hals. Det farveglade slips dykkede glat ned bag vesten, som om det bare ville af vejen. På fødderne havde han tyksålede rågummisko, og de senede, brune hænder var rene, om end med olierande i revnerne. Alt i alt: Han lignede det, han var, en solid landsbysmed.

”Hvor er han fin!” Spica slentrede med lade, katteagtige skridt hen til ham uden at ænse Sivius’ agtpågivende blik. Hendes lange, følsomme fingre strøg vellystigt ned over de glatbarberede smedekinder, nappede prøvende i de brede skuldre.

Hun lo, og i næste nu kyssede hun ham, så det svimlede for ham. Marspigens læber var faste og hede. Hun sugede sig fast, knurrede fløjlsblødt nede i struben; gled så rapt tilbage til sin stol, sad og så sagesløs ud.

Sivius blev stram i masken. Hestsko grinte fjoget. Sheat smilede svagt. Markab og Algenib kluklo.

”Nå,” mumlede smeden svagt, ”så er jeg parat!”

”Ja?” Spica lettede sig i stolen, smidig og farlig som en panter.

”Til at gå,” sagde smeden skyndsomt.

Som forventningsfulde børn stimedede marsboerne ud ad døren. Udenfor var det i mellemtiden klaret op. Solen stod højt på himlen og simulerede sommer. Den blinkede langeligt i vandpytterne, gnistrede i dråberne, der langsomt faldt fra træernes våde løv.

”Hvor er det skønt!” Sheat stirrede op i den dybblå, bundløse himmel. ”På Mars er himlen askegrå som slagter, og solen er bare en lille, kold lampe langt borte!” Hun tog et dybt drag af den friske, renvaskede luft, der stærk og stimulerende satte rødme i hendes fine kinder.

”Husk nu at fodre grisen,” instruerede smeden sin prædestinerede bedre halvdel, ”og også hønsene. Og ringer nogen, så sig, at jeg er en lille tur i København. Sig ikke noget om dem dér, det forstår ingen alligevel!”

”Ja, det er godt,” afskar Sivius. ”Du vrøvler for meget, Ole, mest om unødige ting!”

”Det kan nok være,” svarede smeden sagtnodigt. ”Farvel da, lille Sivius!”

”Farvel ...” Sivius betragtede kritisk sin umulige, bryllupssky smed, børstede et fnug af hans frakkeopslag. ”Hvornår kan man vente at se dig igen?” spurgte hun omsider mut.

”Åh ... i morgen vel,” svarede han, lykkeligt uvidende om de tilskikkelser, skæbnen havde brygget sammen til ham.

Sivius nikkede. Hendes smalle mund var uden smil, men de stålgrå øjne søgte dog hans. ”Nå, se så at komme af sted, dit drys,” sagde hun. ”Ellers kommer I såmænd ikke til København i dag!”

Hun stod længe i døren og så efter det mærkelige femkløver, der adstadigt travede hen ad alfarvej, ned over bakkerne mod stationsbyen ved fjorden – den tætte, granvoksne smed og de lange, smækre marsboere.

Gud måtte vide, om Ole nu kunne holde sig i skindet. De var urimeligt kønne, de marspiger!

”Kom nu!” skyndede smeden på sine venner. ”Ellers når vi ikke toget!”

”Så kalder vi bare *Stjernebarnet* ned,” svarede Markab sorgløst.

”Næh tak,” svarede smeden tørt. ”Jeg skal ikke op i det djævelskab. Det ryger jo lige til Nordpolen, inden I får det standset igen!”

Ak, hvor kunne han ane, at han meget snart skulle komme til at rejse over riger og lande i ”djævelskabet”.

”Hvor hurtigt flyver et ”tog”?” spurgte Algenib.

Så måtte smeden til at forklare. Han bestilte i øvrigt ikke stort andet, så længe marsboerne opholdt sig på Jorden. Deres spørgsmål var talløse, deres videbegær umætteligt. Snart faldt de i staver foran et gement vejtræ, undredes over en så uhyre vækst og frodighed. På Mars kendtes ikke andre planter end nogle syntetiske drivhusurter, fortalte de smeden. Snart jublede de over en bille, der kribledede i vejkantens tørre græs, snart over en forfrossen libelle, der tødede de strålende vinger, vippende på et blad. Tænk, liv overalt! Og imellem glandede de som forheksede på havet, der

blånede ude bag fjorden. En så uhyre mængde vand var ganske simpelt ikke til at fatte!

Dagen var skøn, som kun det disede, kølige, solbeskinnede efterår kan være. Hen over bakkehældene flammede de sjællandske skove i nattefrostens nytændte farver. Skovbrynene indrammede den nye, lysgrønne vintersæd med okker, rødt, brunt og dæmpede bronzegule afskygninger. Og længere ude blånede andre skove i horisontens slørede lys. Glemte af vinden lå hvide silkespind mellem de endnu upløjede stubbe, bærende dråber som gennemsigtige tårer under himlens blanke solskin. Og imellem lå de mørke pløjemarken, glinsende af fedme, dampende i den uventede varme. Måger trak skrigende ind fra havet, vendte sig dovent i luften, slog ned på det dækkede bord. Et stæretræk fór på hvinende vinger hen over landet, i flugt mod sydvest.

”Så skøn en klode ...” Sheat sukkede uafvidende. ”På Mars jager de isnende vinde hen over livløse ødemarker og rejser vældige støvsøjler mellem ældgamle ruinbyer på de udtørrede havs bund. Alt er fladt og gråt. Og luften er så tynd og udpint, at man dør, hvis iltapparatet svigter. Mon I ved, hvad for en rigdom I ejer i det dybe, tætte lufthav ...” Hun lagde nakken tilbage, stirrede op i det slørede blå. ”Det giver jer kraft til at leve, skaber dæmring, lysbrydninger, skygger, skærmer jer mod kulde fra rummet, afbøder de utallige meteorer, der dag og nat slår ned på Mars, så kontinenterne ryster og revner. Luft! Alene for jeres luft gav jeg gerne hver eneste vidunderby dybt nede i jorden hos os. Det er som at fødes på ny!”

Smeden skottede til hendes smalle ansigt, der opadvendt modtog den jordiske lufts kærtegn. Hun var ikke som Spica, ikke så voldsom, ikke så hed. Kølig og blid som månen i de jordiske sommernætter. Hende følte han sig tryk ved.

”Ja,” sagde han langsomt. ”Vi har jo en hel del her på Jorden, som vi ikke skønner videre på ... vand og luft og solskin ...” Han så på det blånede hav, de glødende skove. Og det var, som om han så med marsboernes øjne. Han tænkte sig alt dette forvandlet til iskolde støvsletter, liggende under en himmel så truende og livløs som de sorte tørvegraves is, og han gyste.

Da markerne var alt for opblødte af regnen til at kunne bære traktorer, og da der ingen færdsel var, vandrede de foreløbig

uforstyrrede af sted; og langt senere, når smeden tænkte tilbage, forekom det ham, at denne fredelige vandring hen ad den øde vej, gennem det smilende efterår, var et af de lyseste minder, han gemte fra marsboernes besøg på Jorden. Deres glæde over de simpleste jordiske ting smittede ham, så han gik og blev glad.

Men alt får ende, også alfarvej. De nåede Nedreby ved fjorden i god tid til toget, trods alle svinkeærinder; ingen af dem hørte just til de kortbenede, de vandt vel frem over jorden, når de gik.

Lidt hen på eftermiddagen kunne man se dem slentre hen ad Algades toppede brolægning. Det tog sin tid, for Hestsko havde sin møjje med at få marsboerne forbi forretningernes udstillingsvinduer. Snart glanede de interesseret på silkeundertøj og diminutive unævnelige, og særlig Spica stillede spørgsmål om sagernes anvendelse, så smeden rødmede helt om bag ørerne; snart stod de med næserne trykket mod en bagerforretnings ruder i heftigt mundhuggeri om, hvilke kager de havde sagt ”helle” for. Til sidst måtte smeden ind og købe et udvalg af de mest eftertragtede lækkerier for at få dem videre. De råbte vejledende til ham udefra, ombestemte sig, rettede ham med deres melodiske stemmer, brugte alle seks fingre for at få de lækreste kager i posen. Bagerjomfruen stirrede undrende fra smeden til marsboerne, og da han kikkede ud på sine venner, forstod han, at noget måtte der gøres. Ellers ville opløb og trængsel, stjernevandrenes gru, blive deres skæbne, hvor de kom frem. De måtte have nyt tøj, så de dog nogenlunde lignede kristne mennesker. Disse fremmedartede, kamæleonagtige dragter, som lånte farver fra omgivelserne, var lovlig iøjnefaldende.

Med et suk følte han til inderlommen. Det blev nok ham, der måtte betale gildet, for marsboerne ejede vel ikke kongens mønt. Guldklumper og diamanter, som de ellers lod til at kunne fremskaffe efter behag, kunne man jo ikke komme stikkende med. Heldigvis havde han for vane at gå med en del kontanter i inderlommen – så kom de ikke skattevæsenet ved! – og mente nok, de slog til.

”Lad os nu komme til toget,” sagde han nervøst, da han kom ud med posen. Et hurtigt blik fortalte ham, at flere prominente borgere nærmede sig med nysgerrige skridt, ja, selv gadespejlene havde øjnene på stilke.